

формування системи ресурсного забезпечення розвитку органу виконавчої влади та аналізу його складових елементів виступає системний підхід.

Цілі формування компонентів ресурсного забезпечення повинні знаходитись у відповідності до обраної стратегії розвитку органу виконавчої влади, до цілей внутрішніх процесів і бути інтегрованими з кожною з них. Матеріальні ресурси органу виконавчої влади слід формувати невід'ємно від потенціалу інтелектуальних активів та інших неосяжних ресурсів, тобто не створювати незалежні можливості, які не мають синергізму [4, с. 37].

Сучасні умови розвитку органу виконавчої влади вимагають зміни парадигми оцінки ефективності використання ресурсів. Ресурси не можуть і не повинні вимірюватись тільки таким показником, як величина затрачених на їх залучення грошових коштів. Цінність (вартість) ресурсів повинна визначатись їх відповідністю стратегічним пріоритетам розвитку органу виконавчої влади, а не обсягом грошових коштів, залучених на їх створення. Якщо ресурси повністю відповідають стратегії розвитку, то їх цінність для органу виконавчої влади суттєво збільшується. І навпаки, якщо ресурси не відповідають стратегії, то навіть за умови витрачання на їх залучення значної суми грошових коштів, цінність їх буде незрівнянно малою [2, с. 59].

Важливою умовою ефективного використання ресурсів для забезпечення розвитку є інтегрована взаємодія всіх ресурсів, що формують ресурсну базу розвитку органу виконавчої влади [3, с. 109].

Для того, щоб визначити статус ресурсів та їх роль в підтримці стратегії доцільним є використання такої їх характеристики як стратегічної готовності.

Окремі напрямки діяльності реалізуються ефективно, коли функціональні та ресурсні стратегії узгоджені та пристосовані одна до одної і до стратегій вищого рівня. Координація між окремими видами стратегій - це «концептуальний клей», що поєднує окремі види діяльності - як виробничі (бізнесові), так і управлінські. Одна з головних цілей стратегічного управління органу виконавчої влади - забезпечення раціонального розподілу ресурсів між напрямками діяльності і їх ефективного використання для якнайкращого досягнення поставлених стратегічних цілей [5].

Література:

1. Мельник А. Ф. Практикум з державного регулювання економіки : навчальний посібник / Мельник А.Ф., Васіна А.Ю., Попович Т.М., Дудкіна

О.П., Желюк Т.Л.; за ред. А.Ф. Мельник. - Тернопіль : Економічна думка, 2013. - 334 с.

2. Афанасьев Н. В. Управление развитием предприятия: Монография / Н. В. Афанасьев, В. Д. Рогожин, В. И. Рудыка – Х.: Издательский Дом “ИНЖЭК”, 2003. – 184с.

3. Ревенко Н. Г. Управління ресурсами промислових підприємств в умовах перехідного періоду: Монографія / Н. Г. Ревенко. – К.: Ред. “ Бюл. Вищ. Атестац. Коміс. України”, 2000. – 256с.

4. Conner, K.R., & Prahalad, C.K. (1996). “A Resource-Based Theory of the Firm: Knowledge versus Opportunism”.

5. Бібліотека економіста (онлайн), “Стратегічне управління (2004)” 3.7.3. Ресурсні стратегії, [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://library.if.ua/books/101.html>. – Назва з екрана.

6. Чубенко Л.М. Аналіз підходів до побудови інформаційного забезпечення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khnu.km.ua/root/kaf/ksm/Chubenko.doc>. – Назва з екрана.

Ігор БОЖУК

слухач магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Дудкіна О.П.)

РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗРОБКИ І РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОГРАМ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ МУНІЦИПАЛЬНИХ УТВОРЕНЬ

Ефективність функціонування будь-якого суспільства в першу чергу визначається якістю наявних ресурсів та способом їх включення у суспільну діяльність, адже основною продуктивною силою в державному та муніципальному управлінні є ресурси влади та ресурси управлінської діяльності.

Категорія «ресурси» багатогранна, вони є основою національної економіки, застосовуються в соціально-економічному розвитку, забезпеченні функціонування держави, суспільних процесів, здійсненні державно-управлінського впливу, задоволенні соціальних та екологічних потреб громадян, забезпеченні національної та економічної безпеки тощо. Для нормального функціонування державного органу будь-якого масштабу, а також реалізації функцій та завдань державної соціально-

економічної політики, та здійснення управління соціально-економічним розвитком адміністративно-територіальних утворень недостатньо мати матеріальні, фінансові та людські ресурси — необхідно знати, що з цим усім треба робити, знати про методи, засоби, технології їх використання. Тому ресурси державної влади та державного управління розглядаються як окрема економічна категорія.

Таким чином, актуальність проблематики та специфіки управління ресурсами в забезпеченні здійснення регіональної та муніципальної політики, зокрема, розробки та реалізації стратегій та програм регіонального розвитку обумовлена тим, що процеси трансформації, в які залучене муніципальне утворення, неможливі без зміни вимог, в першу чергу, до самого органу місцевого самоврядування, а також до наявних та якісних ресурсів. Ці зміни повинні стосуватися інноваційних підходів, удосконалення прогаин у правовому полі, вирішення фінансово-економічних конфліктів, уміння застосовувати нові методи та управлінські технології. У зв'язку з цим, необхідно переглянути існуючі методи управління ресурсами, які застосовуються в процесі ресурсного забезпечення розробки і реалізації програм соціально-економічного розвитку муніципальних утворень.

Програмування, як механізм управління соціально-економічним розвитком регіону, має такі специфічні особливості: воно є елементом сучасної ринкової організації економіки, оскільки органи управління не керують суб'єктами ринку, а лише спрямовують їх діяльність; в його основі лежить структурне регулювання, що є системним і комплексним.

Регіональна програма – це спеціальний організаційно-економічний інструмент втілення пріоритетів та завдань державної регіональної політики, це комплекс взаємопов'язаних завдань і заходів, які спрямовані на розв'язання найважливіших проблем розвитку регіону, окремих галузей, секторів регіональної економіки, конкретних регіональних процесів і явищ, що здійснюються з використанням коштів Державного та місцевих бюджетів, інших фінансових ресурсів та узгоджені за строками виконання, складом виконавців, ресурсним забезпеченням.

Метою розроблення регіональних програм є сприяння реалізації державної регіональної політики, її окремих складових (регіональної економічної, соціальної, екологічної, інноваційної, гуманітарної, національної політики тощо); забезпечення концентрації фінансових, матеріально-технічних, інших ресурсів, виробничого та науково-технічного потенціалу, а також координації діяльності центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій

для розв'язання найважливіших проблем соціально-економічного розвитку регіонів.

Програми соціально-економічного розвитку регіонів базуються на аналізі соціально-економічної ситуації, що склалася у попередні роки, прогнозах, які враховують стан розвитку провідних галузей економіки, а також зовнішні та внутрішні чинники. Вони визначають цілі та пріоритети соціально-економічного розвитку, а також комплекс заходів місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з мінімізації впливу кризових явищ на соціально-економічні процеси, шляхом досягнення стабілізації в розвитку основних галузей економіки, мінімізації негативних соціальних наслідків, підтримку найуразливіших верств населення, недопущення стрімкого зростання рівня безробіття, поступового підвищення рівня економічної активності, створення умов для відновлення економічного зростання та підвищення реальних доходів громадян.

Головною метою програм соціально-економічного розвитку регіонів є зниження рівня безробіття, зростання добробуту населення, підвищення якості життя через створення сприятливих передумов для інвестування пріоритетних галузей економіки, впровадження ресурсо- та енергозберігаючих технологій, скорочення непродуктивних витрат підприємств, розширення обсягів збуту продукції на внутрішньому ринку, зростання експорту, безумовного дотримання законодавства про працю, підтримки малого і середнього бізнесу, впровадження активних форм стимулювання зайнятості населення.

Виконання зазначених завдань дасть можливість забезпечити збалансований розвиток галузей економіки та створення умов для посилення економічної активності, нарощення податкової бази, збільшення доходів до бюджетів.

Карина БОРИС

слухачка магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Дудкіна О.П.)

МОНІТОРИНГ КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА ОРГАНІЗАЦІЇ

Кожне підприємство функціонує у певному середовищі, яке забезпечує ефективність його діяльності, визначає умови існування.